

Nimeligheden af at danne denne paa eengang af By og Land ved at udvide Amtsraadene, at saa Alt i denne Retning ganske er opgivet, men fremfor Alt, at den Smule Reformering, der er bleven tilbage for Kjøbstædernes Raad udenfor Kjøbenhavn, indskrænker sig til en Repræsentation, der efter min Overbeviisning er Intet mindre end tidsmæssig eller hensigtsmæssig, især efterat den ærede Minister selv i den nyeste Omordning af Landcommunnernes Repræsentation havde et Forbillede, som han ganske vist ikke har overseet, men som dog burde have opfordret ham til, forekommer det mig, at have optaget det her. Jeg troer overhovedet, at det er at ønske ved Reformer af den Bestaafenhed som den her omhandlede, at Regjeringen tager Initiativet fuldt og uafhængigt og ikke indlader sig paa at consulere de nu bestaaende Autoriteter om, hvorledes de selv skulle omordnes. Jeg har den Overbeviisning, at, var den ærede Minister gaaet den første Vet, saa — skøndt jeg slet ikke troer, at han just er i nogen særdeles reformatorisk Retning i denne Tid — vilde der være kommet noget langt Mere og langt Bedre ud, end dette Udkast efter min Mening viser sig at være. Hvorvidt jeg fra mit Standpunkt og paa dette Sted kan ville ved Ændringsforslag søge at supplere i de forskellige Retninger, jeg her har antydet, skal jeg blot have mig forbeholdt.

Indenrigsministeren: Naar den ærede Landsstingsmand betegnede Lovudkastet saaledes, at der var blevet en Smule tilbage af Reformerne, saa troer jeg rigtignok, at Begrebet om en Smule her er strakt meget vidt. Det er nemlig indrømmet enhver Communalbestyrelse at kunne gaae saa langt ned, som den vil, og medtage Enhver, som svarer endog det mindste Beløb efter Formue og Leilighed, og altsaa yder Noget til Communen, med blandt Valgerne; og, naar den ærede Landsstingsmand vil gjennemgaae de indkomne Betænkninger, (B. Christensen: Nei, Gud fri mig!) da vil han see, at det er saa langt fra, at Communerne i den Henseende have viist nogen Tendents til strengt at begrænse Valgretten, at tværtimod en meget stærk Pluralitet

af dem gaaer ud paa netop at udstrække Valgretten meget vidt. Jeg maa i det Hele taget bemærke, at det ikke er Feilen ved de gjældende Regler for Valgretten i Kjøbstadscommunerne, at der er lagt en altfor stor Valgret i de formuende Classers Hænder: Valgretten er nemlig knyttet til Borgerstabet, og det er dog vist nok, at i de allerfleste Kjøbstæder strækker Borgerstabet sig saa vidt, at mangfoldige meget fattige Folk, som næsten Intet kunne udrede til Communen, ere valgberettigede. Feilen ved Reglerne for de communale Valg i Kjøbstæderne er derimod den, at Begrebet om Borgerstabe, nemlig det næringsdrivende Borgerstabe, udelukker de bedste Kræfter og de mere formuende fra Valgene. Dette forekommer mig at være fuldstændigt afhjulpet ved Lovudkastet. Den Grændse af 2 Rd., som er sat, er paa ingen Maade nogen Valgretscensus i den Forstand, at kun den, som svarer 2 Rd., skulde være valgberettiget; den er kun sat som Maximum, navnlig for at hindre, at en for stor Indskrænkning skulde finde Sted, naar Bestemmelserne ganske var overladt til Communerne, navnlig under Ministerier, som havde en Tendents til at indskrænke Valgretten.

Naar den ærede Landsstingsmand mener, at den her foreslaaede Bestemmelse skulde i Folkelighed, som han kalder det, staae tilbage for, hvad der gjælder for Valgene paa Landet, saa skulde jeg troe, at den Anordning, hvorefter den større Deel af Valgene er forbeholdt den høistbesatte Fjertedeel, er langt mere conservativ, om man vil kalde det saa, eller, om man vil bruge den ærede Rigsdagsmands Udtrykssmaaade, langt mindre folkelig end den, hvorefter Enhver, der giver Bidrag efter Formue og Leilighed, kan medtages af Communerne til Valgene, og hvorefter Ingen kan udelukkes, som giver 2 Rd., hvilket er et meget lidet Beløb, naar man sammenligner det med, hvad der udredes til Communen paa Landet, hvor 2 Rd. vel ikke svare til Mere, end hvad der udredes af et Par Skjæpper Hartkorn, — og, vel at mærke, de 2 Rd. udgjøre Maximum og paa ingen Maade Minimum. Naar den ærede Landsstingsmand dernæst bemærkede, at, hvis Ministeriet ikke havde